

Sahte Evlilik İşlemlerinde Şahitlik

Fazıl Küçük KOÇ

Kele herif her gün bir toplantıya çağırıyoruz, ne oluyor bu sosyal bizden ne istiyor? Dediklerine göre belediye çocukları bizim elimizden alacakmış. Herif ne olur bir şeyler yap. Öyle korkuyla yatıp kalkıyorum, kâbuslar görüyorum. Kadınlar arasında konuşuluyor çocuklarını dövenlerin başı dertteymiş. Kaç kere dedim sana yapma etme diye. Kahveden çıkmıyorsun ki çocuklarıyla ilgilenesin. Bak hepsi elimizden kayıp gidecekler. Ne olur bir şeyler yapalım. Ben onlarsız yaşayamam.

Ailenin iki erkek bir de kız çocukları var. Oğlanlar 13-15 yaşındalar. Büyük oğlan İbrahim şehrin en belalı çetesi içerisinde kendisine yer bulmak için gözü karalık ne varsa yapmakta henüz 15 yaşında olmasına rağmen. Okula gidiyorum diye evden çıkıp kulüpte, sokakta ve okulun etrafında çim sahanın çevresinde buluştukları, aynı saç kesimli, düşük belli pantolonlu serseri tipli çocuklarla dolaşıp durmakta olan, akli havada bir gençtir İbrahim. Al-

mancağı yeteri kadar öğrenemediği için derslerde kendini iyi ifade edemediği zamanlarda sert ve saldırgan tavırları ile sınıfta var olduğunu farklı bir biçimde ortaya koymaya çalışsan, söz dinlemeyen, kaba, sert ve saldırgan tavırlı bir delikanlıdır.

Küçük kardeşi de ağabeyinin yolunda olsa gerek ki geçen gün okul idaresi ve sınıf öğretmeni eve mektup yazmış. Mektupta Yusuf'un sınıf arkadaşlarından ikisini tuvalette sıkıştırdığı, çocukların durumu ailelerine bildirdiği, ailelerin ise hem polise hem de okul müdürüne şikâyetçi oldukları bilgisi ile birlikte acil toplantıya gelmeleri istenmiş.

Küçük kız Filiz 7 yaşında birinci sınıfa gidiyor. Filiz üç gündür zorunlu olarak bir çocuk esirgeme kurumunda tutuluyor. İki gün sonra toplantı var. Hasan gözüme uyku girmiyor. Oğlanlar dersin neredeler haberimiz yok, ne olacak bu ailenin hali, ne yaşıyoruz biz Hasan.

Kız kardeşin evden alındığını duyan ağabeyleri o gece sosyal dairesinin camlarını arkadaşları ile birlikte yerle bir ederler. Gecenin karanlığında mobilet ya da bisikletleri ile ortadan kaybolan gençler, bir viyadük altından geçen polis aracına onlarca taş atarlar. Polis aracında küçük yaralanmalar olunca şehrin tüm polisleri mahalleyi abluka altına alırlar. Zaten daha önceden takip ettikleri çocukların evlerine baskınlar yaparlar. Aynı anda İbrahimlerin evlerine de.

Ellerinde küçük poşetleri ile şehrin diskotekleri yakınlarında uyuşturucu satan yaşı küçük gençler yakalansalar dahi bu kapıdan girip diğer kapıdan çıkarlar. Böyle bir çetenin içerisinde yer edinme durumunda kalan iki kardeş yaşlarına bakılmaksızın parayla oynadıkları söyleniyordu. Çeteye bağlı, ortalama on dört yaşlarında, cezai yeterlilikleri olmayan, onlarca gencin birlikte hareket ettikleri, motorsikletli Bandidoslara kafa tutan, getto bölgelerinde yaşayan yabancı gençlerden oluşan 'La-

hayatt adlı abi çetelere özenen yeni bir çeteden söz edilir olmuştur.

Son günlerde çocukların üzerinde otorite tesis edemeyen baba zaman zaman çocukları döver, onları Türkiye'ye götürüp bırakmakla tehdit edip korkutur hale gelmişti. Çoğu zaman çocukların ne yaptığının farkında olmayan baba Hasan, işe gidip geldikten sonra boş zamanlarının çoğunu ya kahvede çalışmakla ya da oyun oynamakla geçirir, olan bitenden neredeyse bi haber yaşamaktadır. Aslında ailesini getirmekte pek iyi etmemiştir. Sürekli talepleri oluyor, para yetiştiremiyordu. İçice bunalımda. Kahve ona iyi geliyordu.

Bugün tam üç gün olmuştur Filiz elerinden alınalı. Telefonda babasının Filiz'i dövdüğü gerekçesiyle geçici bir süreliğine zorunlu çocuk sığınma evine yerleştirilmişti. Derste film izlerken Filiz'in bir sahneden etkilenip ağlamaya başladığı, babasının da aynen filmdeki gibi poposuna, başına vurduğunu söylemesi üzerine okul idaresi belediyeye haber verir. Bunun üzerine belediyenin yetkili kurulları harekete geçerler. Almanya'da her koşulda kamu hizmeti görenler olası bir şiddete tanıklık ettiklerinde hemen ilgili kamu kurumunu ve polisi bilgilendirmekle yükümlüdürler. Okul yönetimi üzerine düşeni yaparak, önce belediye sonra da polise bildirimde bulunur.

Çocuklar her ne kadar ailenin çocukları olsalar bile devletin de çocuklarıdır. Çocukların şiddet, kötü alışkanlıklar ve cinsel istismardan korunması yasası kapsamında, yargı kararı olmadan, geçici bir süreyle tedbirden çocuklara el konulması süreci başlatılır. Okul psikologları, kamu avukatları, sosyal danışmanlar, belediye meclis üyeleri gibi birçok yetkili ve uzmanlar devreye sokulur.

Toplantı belediye meclisinde gerçekleştirilecektir. Gelen bilgide 12 kişilik bir katılımın olacağı, ailenin avukat istenmesi durumunda yar-

dımcı olunacağı, Filiz'in bundan sonraki yaşamının nasıl güvenli bir şekilde şekilleneceği konusunda karar verileceği, toplantıya mutlaka katılması gerektiği, aksi halde giyaben kararlar alınacağı bildirilmişti.

Çoğu zaman tercümanlıklarını yapan Ali ağabeyden konunun ne kadar ciddi bir konu olduğu hakkında bilgi alınmıştı. Kara kara düşünürken oğlanlar panikle içeri girerler.

O akşam ortadan kaybolan oğlanlar belli ki bir şeyler yapmışlar. Üstleri başları çamur içerisinde kalmış. Kıyafetlerini değiştirip arkadaşlarının hobi bahçesinde saklanmak üzere kapıdan çıkacakken polisleri ani baskını ile tüm aile neye uğradığını şaşırır. İlk defa onlarca polisi evde gören Hasan ve hanımı çaresizlik içerisinde çocuklarının acımasızca nasıl ters kelepçe ile yere yapıştırıldıklarına bizzat şahit olurlar. Kendilerini, bir kenara iten polisler durum kontrol altına alınınca yaptıkları aramada çocukların odasında delici aletler, beyzbol sopası, sustalı bıçak ve bir de gerçekten tabanca gibi görünen kurusıkı mermileri olan bir silah bulunur.

Abiler kendilerince sisteme başkaldırmışlar, vandalist düşüncelerle kamu mallarına zarar vermişler. Uyuşturucu bulundurmaya başlamışlar. Çevreye korku salarken, kendilerini örnek alan genç çocukları da eylemlerine dahil edip, adeta organize suç örgütü haline dönüşmüşler.

Zaten Filiz'den dolayı içi yanan Hasan, polisleri eve baskını sonucu oğlanların kriminal çetesi üyesi oldukları, uyuşturucu satıcıları ile temasta oldukları, devlet dairesinin camlarını kırdıkları, polis devriye arabasının taşıdıkları gerekçesiyle oğlanları tutuklamaya geldiklerini öğrencince yığılıp kalır. Polisler hemen bir ambulans çağırırlar. Oğlanları ise gözaltına alınıp oradan uzaklaştırılırlar.

Bir kaç gün kalp damar hastalıkları bölümünde kalan Hasan geçirdiği

hafif kalp spazmı sonrası başlatılan tedavi sonucu taburcu edilir. Polisler Hasan'ı evinde ziyaret ederler. Tercüman aracılığı ile oğlanların yaptıklarını fotoğraflar ve video görüntüleri ile tespit edildiği bilgisini verirler.

Filiz'in toplantısı bir süre ertelenir. Keza babanın sağlık durumu gerginliği götürmeyebilir. Ayrıca oğlanlar da gözaltından alınıp doğrudan çocuk esirgeme kurumunun bir başka yurduna yerleştirilir.

Yepyeni bir durumda kalan aile iyice çaresizdir. Mahalledeki eğitimli gençlerin kurdukları derneğe gider Hasan, onlardan yardım talep eder. Hukuk ve sosyal danışmanlık okumakta olan gençler aileye gönüllü yardımcı olurlar.

İşin vahametini kavrayan Hasan kendilerine destek olan gönüllü gençlerin yönlendirmesi ile polis, sosyal, aile ve okul kurumları işbirliği yapacağını, çocuklarını hem aileye hem de topluma kazandırmaya çalışacağını ifade eder.

Belediyede yapılan toplantı sonucu hem kız hem de oğlanlar en az altı aylığına koruma programı çerçevesinde bir çocuk koruma yurduna yerleştirilir.

Hasan 20 senedir Almanya'da yaşamaktadır. İlk geldiği zamanlar Türk inşaatçıların yanında kaçak ucuz işçi olarak çalışır. Çalışmak zorundadır. Çünkü kuzeni onu Çek sevgilisi ile sözde, işçilik hakkını elde etsin diye evlendirmiştir. Kadına her ay düzenli bin iki yüz mark ödenecektir. Ödeyemediği zaman kuzene borçlanacaktır. Bu paranın bir şekilde ödenmesi gerekmektedir. Hasan ne yapsın gündüzleri inşaatta, akşamları kahvede çalışmaktadır. Dört beş yıl boyunca hem borcunu öder hem de köyde bıraktığı eşi ve iki çocuğunun geçimini sağlar. Tüm kazandığı elinden giden Hasan ancak beşinci yılında ilk kez izine gider. Artık süresiz oturumunu almış birisi olarak kafası rahat bir şe-

kilde çocuklarına kavuşur. İlk işi karısı ile resmi nikâh yapıp çocukları nüfus kayıt ettirmek olur. Artık evdekiler de mutludur. Baba gelmiş evin içi neşeye dolmuştur. Sayılı gün geçer, izin biter, Hasan Almanya'ya döner. İki yıl sonra tekrar döndüğünde kararını vermiştir, aileyi, yanına alma zamanı gelmiştir. Üstelik bir de kızları olmuştur.

Çocukları getirmek, yeni ev kurmak oldukça masraf gerektirmektedir. Masraflar artmış, ekonomik darboğaz içerisinde debelenirken çocukların nasıl bir ortamda olduğunun farkında olmadan yıllar geçip gitmiş. Bu süreç içerisinde zaman zaman çocukların terbiyesinde eski usul şiddet yöntemleri de kullanılır olmuş. Kime ne ki benim çocuklarım değil mi, hem severim gerekirse de döverim diye düşünür.

Hasan ve ailesi, tam bir yıl sonra çocukların eve gelmesi konusunda belediye ile anlaşmaya varırlar. Bu süreç içerisinde oğlanlar okullarına devam ederler. Aynı mahalle ve arkadaş grubuna geri dönen İbrahim ve Yusuf kaldıkları yerden, sanki daha bir kariyer yapmış edasıyla, aynı yolda yürümeye devam ederler.

Durumu gören Hasan ve eşinin aklına parlak bir fikir gelir. Eğer İbrahim evlenir ise uslanır. Oğlanı evlendirmek gerekir. Köydeki komşuları İsmail'in kızı Nurten güzel becerikli bir kızdır. Bu parlak fikri İbrahim'e de açarlar. İbrahim ilk önce oralı olmaz. Fakat babasının otoritesine de karşı koyamaz. Keza geçen yıl baba kalp krizi geçirmişti onların yüzünden. Siz bilirsiniz der, karşı çıkmaz. Aile umutludur. Yeni bir heyecanlı süreç başlayacaktır. İbrahim'in renkli vesikalık fotoğrafları çekilir, pasaportu ve nüfus cüzdanı, hanımın altın bilezikleri, bir miktar borç edinilmiş parayı yanına alan Hasan uçağa atlayıp memleketin yolunu tutar.

Arzuhalci yazıhanesinde müşteri beklerken özellikle İnkılap Tarihi ve

Türkiye Coğrafyası kitaplarını okumanın yanı sıra bazı sınav testlerini çözerek üniversite sınavına hazırladığım bir anda iki polis memuru gelerek, savcı beyin beni istediğini söylediler. Savcı deyince herkesi bir korku salar. Mahkemelerin soğuk bir yüzü, ağır bir otoritesi ve kendini çok rahat hissedemeyeceğin bir ortamı vardır. Polis memurlarına, hayırdır diyecek oldum, biz de bilmiyoruz, gidince öğrenirsin diye beni aralarına alıp adliyeye doğru yürümeye başladık. İçimdeki korkuyu tarif edemem ama diğer taraftan niye korkacaktım ki diye düşünceler içinde savcı beyin kapısının önünde bulmuştum kendimi. Cumhuriyet Savcısı yazıyordu küçük kırmızı bir tabela üzerinde. Kapıyı tıklatan polisler, sayın savcım ifadesine alacağınız Fazıl Küçük'ü getirdik, diye seslendiler. İçerden ağır bir sesin, 'dışarıda beklesin, siz gidebilirsiniz' dediğini duymuştum. Bana burada bekle, seni içeri alacaklar, diyerek ayrıldılar memurlar yanımdan. Onlar için sıradan bir olay benim içimde fırtınalar esmesine yetiyordu. Savcılığa dilekçe yazmaya benzemiyordu, savcılığın önünde ifade vermek için beklemek.

Biraz sonra savcının kalemı beni içeri aldı. Masanın üzerinde birkaç kâğıt vardı. Savcı bey bir şeyler okurken göz ucuyla sert bir bakış fırlatmıştı. Bakışın etkisi yüzüme yansımış, betim benzim atmıştı. Kalem; adın soyadın, doğum tarihin, adresin, anne baba adın, sorularını sormuş, ben de titrek bir sesimle cevap verirken, savcının sesiyle irkil-dim, duyulmuyor daha yüksek sesle konuş diye yarı azar şeklinde ikaz edilmiştim.

Savcı yanıma doğru yaklaşırken, başım önde sadece savcının ayak kabısını görebiliyordum. 'Dost başa düşman ayağa bakar' deyimindeki gibi değil de ben ne yaptığımı bilmiyordum. Hemen konuya girdi, bir kâğıt parçasını göstererek, 'buradaki şu imza sana mı ait' diye sordu,

baktım, tereddütsüz imza benimdi, evet benim diye cevap, verdim. Güzel, peki şu defterdeki imza da mı sana ait, dedi, kocaman veresiye defteri gibi bir kitabı masanın üzerinde açarak imza parafının bulunduğu yeri gösteriyordu. Evet aynı imza, benim imzam diye kekeledim. Bu defter evlilik işlemlerinin kayıt altına alındığı, belediyelerde veya muhtarlıklarda olan bir resmi Evlilik Kütüğü denilen defter idi. Evlenen kişilerin fotoğrafları, kimlik bilgileri ve imzaları, şahitlerin adları ve imzaları ile resmi mühür basılı olan bir sayfa duruyordu önümden.

Peki oğlum burada adları yazılı olan kişileri tanıyor musun? Tek tek isimleri sesli olarak söyledi, tanıyor musun bunları? diye sordu. Ne gezer, hiç birini tanıımıyordum, -tanımıyorum, -hiç birini tanıımıyorum, dedim. Savcının sesi biraz sertleşmişti sanki, -iyi de be çocuk; bu imzalar benim diyorsun, kabul ediyorsun, fakat altına imza attığın, evliliklerine şahitlik ettiğin kişileri nasıl tanımazsın?

Hayret doğrusu. İş gittikçe korkutucu hal almaya başlamıştı. Efendim imzalar benim, ama bu kişileri tanıımıyorum, diye eklerken, kütük defterinde imzaman olduğu sayfadaki fotoğraflara gözüm takılmıştı. Aklıma gelmiş imza anını hatırlamıştım. 'Şey savcı bey bir şeyler hatırlıyorum galiba, evet evet bu fotoğrafı hatırlıyorum', diye ekledim, heyecanlanmıştım, ne diyeceğimi tam bilememiş şaşkın şaşkın savcının yüzüne bakıyordum. Sanki savcının sakin ol oğlum, anlat hatırladıklarını demesini bekliyordum ki. Öyle de oldu. Şimdi ne biliyorsan ne hatırlıyorsan sakince tek tek anlat bakalım, dedi.

Liseyi bitirdikten sonra boş gezeceğime ara sıra yazıhaneye uğrayıp babama yardımcı olmaya başlamıştım. Daktilonun başına geçer dilekçe ve benzeri işlerde yardımcı oluyordum. Özellikle de salı günleri iş yoğunluğu olduğu için sürekli yazıhaneye giderdim. Köylerden gelen-

ler Yeniçubuk Salı Pazarına gelirken bir takım idari işlemlerini de hazır gelmişken yaptırmaya çalışırlardı.

O gün bir evlilik işlemi yapılacağı için kırtasiyeden tüm belgeleri içeren bir evlilik zarfı getirmemi istemişti babam. Kırtasiyeden istenilen evlilik evraklarını getirdiğim için adamın birisi bana 10 lira harçlık vermişti. On lira harçlık iyi para o zamanlar, abim akşama kadar garsonluk yapar ancak 50 lira alırdı. Babam zarfdan çıkan belgelerin bir kısmını daktiloda bir kısmını ise inci gibi el yazısı ile, verdikleri kimlik ve diğer belgelere bakarak, bazen de orada bulunan şahıslara sorarak doldurdu. Sonra onlara şimdi bize iki şahit bulup getirin dedi. Ya Cemal Efendi bir şahit var diğeri de sen olsan olmaz mı dendi. Babam ben prensip olarak şahit olmuyorum, sadece işlemleri yapıyorum muhtarım diye karşılık verdi. Evlenecek kişilerin fotoğraflarını şu karelere sığacak şekilde kes ve yapıştır diye bana görev verdi. Ben makasla fotoğrafları keserken fotoğrafı, erkeğin resmi olan fotoğrafın renkli olması dikkatimi çekmişti, o nedenle hatırlıyorum. Kadının fotoğrafı siyah beyazdı. Fotoğrafları yapıştırdıktan sonra orada bulunanlar imzalarını attılar. Başka bir şahit bulamayacaklarını, işlerinin acele olduğunu ifade edip, bu delikanlı bari şahit olsun dediler. Babam da o daha 18 yaşında değil, deyince, muhtar, boş ver Cemal Efendi, oğlan ve kızın anne ve babalarının imzaları var, ben muhtar olarak da mühürlüyorum, diğer şahit de imzaladı, oğlan da imza atıversin şuraya dediler. Benim adımlı da şahit olarak yazdılar, bana da şurayı imzala dediler. Ben de imzaladım.

Böylece ben bir evlilik işlemine ilk kez şahit olarak katılmıştım. İmza atarken babamın gözüne baktığımı hatırlıyorum. Tamam anlamına gelecek işaret gelince babamdan atıverdim imzayı. Sesim ağlamaklı çıkmaya başlamış, korkuyla şaşkınlığın ve ne olacağını bilememenin arasında bir yerde duygu yoğunluğu

yaşıyordum. Her an savcının, alın bunu cezaevine tkin, diyeceği korkusunu yaşamaya başlamıştım ki;

Savcı bey sakin ol evladım, anladım ben, sen doğruyu söylüyorsun, ama bilmeden bir suça dahil olmuşsun. Şimdi bana mutlaka doğruları söyleyeceksin. Aksi halde seni doğrudan cezaevine göndermek durumunda kalırım ki geleceğin mahvolur. Tehdit ve korku vardı son söyledikleri içerisinde. Daha da korkmuştum. Halen ne suç işlediğimi bilemiyordum. Savcı tekrar bana dönerek evlilik işlemleri yapılırken, evlenecek çiftler orada mıydı? Diye sorunca yine tereddüt etmeden, hayır orada gençlerden hiçbiri yoktu. Sadece dört kişi artı babam ve ben vardım. Anladığım kadarı ile biri muhtar, diğerleri ise kız ve oğlanın babaları ve ikinci şahit olduğunu düşündüğüm kişi vardı. Savcı tekrar üstüne basarak, imza atarken kız ve oğlan orada mıydı, onları imza atarken gördün mü? Diye sordu. Hayır görmedim onlar yoktu orda dedim. Aferin çocuk, sen doğruları söylüyorsun, dedi. Sonra olup biteni kısaca anlatınca nasıl bir işin içerisinde olduğumun farkına varmıştım. Evlilik işlemlerine şahit olarak imza attığım olayda evlenen erkek delikanlı Almanya'da yaşamakta olan bir Almanci çocukmuş.

Almanci baba oğlunu köyden komşusunun kızı ile evlendirmek ister. İzine gelince kızın ailesi ile görüşüp anlaşılır. Yalnız oğlan gelmediği için durum biraz sıkıntılıdır. Bir an önce nikah kıyılması ve kızın Almanya'ya götürülmesi için nikah işlemlerinin yapılması gerekmektedir. Düğün dernek orda yapılacaktır. Durumu muhtara açarlar. Muhtar da kızın anne babasının muvafakati varsa hallederiz bu işi der ve işlemler başlatılır. Evlilik işlemlerinden hemen sonra oğlanın babası Almanya'ya döner dönmez davet ve vize işlemlerini başlatacaklarını söyler. Gidiş o gidiş. Ne arayan ne soran var. Günler haftalar aylar geçiyor Almanya'dan ses yok.

Hasan Almanya'ya döner mutlu haberi aileye iletir. Çete işinde kariyer yapmış İbrahim iyice işi azıtmıştır. Babasına resti çeker ve evi terk eder. Bir süre sonra dahil olduğu kriminal olaylar nedeniyle de içeri tıklılır.

Hasan çaresiz ve büyük bir pişmanlık içerisinde. Mahcubiyetini tarif edemeyen Hasan sessizliğe bürünür. Memleketi arayıp herhangi bir açıklama getiremez. Dünürü, muhtarı komşuları ve geliniyle tüm irtibatı keser.

Almanya'dan bir haber çıkmayınca, zaten istemediği ve tanımadığı birine zorla, yüklü bir başlık parası karşılığı verilen kızcağız, gönlünün sesini dinleyerek birisi ile görüşmeye başlar. Ancak kızın ailesi, kızlarının görüştüğü gençle ilişkisine ve dahi evlenmesini istemezler. İstemiyorlar, olur da dünürler gelirse, İbrahim çıka gelir de nerde benim nikâhlım derse ne diyecekler? Bunun üzerine genç kız görüştüğü arkadaşıyla kaçıverir. Kız henüz 17 yaşında olduğu için yaşı küçük bir kızı kaçırdığı iddiası ile genç tutuklanır. Olay derinlemesine araştırılınca kızın evli olduğu açığa çıkar. Durumu açıklayan kız aslında evlendirme işlemlerinin düzmece olduğunu. Kendi rızasıyla evlenmediğini anlatır. Bunun üzerine evlilik işlemlerini yapan, işlemlerde şahitlik eden herkes, muhtar, diğer şahit ve kızın babası, sahte işlem ve sahte imza suçlarını işlemeleri nedeniyle tutuklanırlar.

Savcı, doğruları söylediğim, eğitim yüksek okuluna kayıt yaptırdığım ve iki ay sonra okula başlayacağım nedeni ile tutuksuz yargılanmak üzere beni serbest bırakır.

Kızın nikâh işlemlerinin geçersiz sayılması mahkeme kararıyla tescillenir. Anne ve babasının muvafakati ile Nurten'in nikâhları kıyılır. Muhtara iki yıl, diğer şahide bir yıl, bana ise beraat kararı verilir.